

DOCUMENT D'INCIDÈNCIA ALS PROGRAMES ELECTORALS DE LES ELECCIONS EUROPEES DE MAIG 2014

36a AGO – Barcelona, 15 de març de 2014

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) és la plataforma no governamental que aplega les entitats juvenils d'àmbit nacional i els consells territorials de joventut. Fundat el 1979, el CNJC promou els interessos de la gent jove a la societat i davant els poders públics. Més de 175.000 joves catalans/es estan associats i participen en les entitats membres del Consell, ja siguin associacions educatives (esplais i agrupaments escoltes), sindicals d'estudiants i treballadors, culturals i d'intercanvis, polítiques, socials especialitzades, prestadores de serveis a la joventut, o consells territorials de joventut. El CNJC té com a objectius el foment de la participació, la coordinació de l'associacionisme juvenil i la interlocució amb les administracions públiques en matèria de joventut. El Consell Nacional de Joventut de Catalunya (CNJC) és membre de ple dret del Fòrum Europeu de la Joventut.

El Fòrum Europeu de la Joventut (European Youth Forum) és una plataforma composta de 99 Consells nacionals de Joventut i organitzacions internacionals no governamentals de Joventut de tot Europa. L'EYF treballa per reforçar el poder d'acció dels i de les joves a partir de la seva participació activa a la construcció d'Europa i de les societats en les quals viuen. El Fòrum Europeu de Joventut promou la millora de les condicions de vida de la gent jove, en tant que ciutadans i ciutadanes europees en el món actual.

Al Parlament Europeu es decideixen qüestions de cabdal importància per a la vida quotidiana i pel futur de la ciutadania de la Unió Europea. Aquesta legislatura que en uns mesos acaba podem dir que ha estat caracteritzada per una etapa de desenvolupament de polítiques d'austeritat i d'un abandonament de les polítiques socials, tenint unes conseqüències clares d'encaminar Europa cap a un model de continent controlat pels mercats i on les polítiques socials cada cop hi tenen menys cabuda.

Les properes eleccions al Parlament Europeu se celebraran a tot el territori de la UE del 22 al 25 de maig de 2014. Les eleccions a l'Eurocambra serveixen per escollir 736 eurodiputats, provinents de 27 Estats membres, que ens representaran a l'hora de prendre decisions que influiran en el futur i en la vida diària de quasi 500 milions de ciutadans i ciutadanes europees. Els eurodiputats/des escollits amb el vot de la ciutadania europea desenvoluparan el futur de la UE durant els propers 5 anys. Per a tota la ciutadania europea, votar a les eleccions al Parlament europeu és un dret fonamental i actualment és la forma més eficaç d'apropament a les decisions i al funcionament de la Unió Europea. Les decisions que es prenen a la Unió Europea ens afecten a tots i totes, encara que sovint no en som del tot conscients.

L'Eurocambra pren decisions sobre en què gastar els diners de la ciutadania europea (investigació, infraestructures, educació, cooperació, etc.) i moltes de les legislacions vigents al nostre país són una transposició de les directives europees votades al Parlament Europeu. Cal que els i les joves prenguem part activa en el procés de construcció del projecte comú europeu. De forma general les decisions que es prenen a nivell de la Unió Europea les percebem com a llunyanes, tanmateix, moltes d'aquestes decisions són cabdals pel nostre futur i la nostra vida

diària. L'Europa que avui decidim serà l'Europa de demà, i és per això que els i les joves tenim molt a dir i molt a fer pel present i pel futur d'Europa.

És per tot això que el CNJC elaborem aquest document dividit en quatre eixos bàsics, i on formulem les demandes del moviment associatiu juvenil adreçades als partits polítics catalans per tal que les incloguin als seus respectius programes electorals.

En el primer eix, s'explicita un rebuig frontal a totes aquelles polítiques econòmiques que s'estan portant a terme des de la Troika (FMI-BCE-CE), l'anomenat austericidi.

En un segon eix apareixen totes aquelles demandes que tenen a veure amb la participació dels i les joves: una major transparència en la presa de decisions d'una Europa que ara mateix ens sembla poc democràtica i allunyada de la ciutadania, una reivindicació, una vegada més, al voltant de la rebaixa de l'edat de vot als 16 anys i la demanada del Dret a decidir. Volem fer saber a Europa que els i les joves volem decidir lliurement quin país volem, una demanada que per altra banda ha sortit de la societat civil i que no és sinó un moviment de baix cap a dalt.

El tercer eix tracta sobre l'emancipació; actualment, moltes persones joves es veuen obligades a un exili forçós que no fa sinó empobrir el capital humà del país. El missatge que volem enviar a Europa és que ens agraden les polítiques de mobilitat, que creiem en el programa Erasmus, però que no creiem en aquesta mobilitat imposada que només ens fa més pobres. A la vegada, també demanem que es desplegui com cal la Garantia Juvenil i que l'Estat Espanyol l'executi en els termes previstos per la Unió inicialment, i no aquesta aplicació esbiaixada que en fa. Per acabar aquest tercer eix, també demanem que Europa preservi el dret a un habitatge digne, i més encara tenint en compte que l'Estat al qual pertanyem és aquell que fa cas omís de les sentències europees com les del Tribunal d'Estrasburg.

Per últim, el quart eix fa referència a un altre àmbit que també hem vist retallat, el dels drets civils. Actualment, som testimonis de com Europa ha mirat a una altra banda en els casos de Lampedusa, Ceuta o Ucraïna. Aquesta no és l'Europa a la qual volem pertànyer. Tampoc ho és una Europa en la que hi pugui haver diputat/des d'ultradreta o feixistes o una Europa que permet les situacions que es viuen als CIE. Li demanem a Europa que combati aquestes retallades de drets civils, però no només aquelles en les que té eines, sinó que també combati aquelles en les que no tenint competències, com és el cas de la recent llei de l'avortament espanyola, vulnerin els drets bàsics de les persones. Tenim grans incendis que no paren de créixer dia a dia, i sembla que els que podrien apagar-los només saben llençar-hi més llenya.

1. POLÍTIQUES ECONÒMIQUES: Per una Europa social i unes polítiques econòmiques al servei de les persones.

D'ençà de l'inici de l'actual crisi financera i econòmica al 2008, s'ha fet patent el col·lapse del projecte polític i social europeu en un projecte de caire financer i econòmic. Aspectes com ara els rescats bancaris, la limitació del dèficit públic i el deute sobirà han guanyat espai i importància en l'agenda pública; en detriment de temàtiques com ara les polítiques actives d'ocupació, la cohesió social dins i entre els països membre, i el canvi de model productiu. Els anomenats rescats nacionals han suposat la injecció de liquiditat a entitats bancàries que avui en dia ja tornen a donar beneficis. Aquesta liquiditat però, ha tingut un escàs impacte en

l'economia real: el crèdit continua sense fluir a petites i mitjanes empreses i famílies, es segueixen destruint llocs de treball i es degraden les condicions laborals dels qui conserven un lloc de treball.

En paral·lel i íntimament lligat a aquest retrocés de l'Europa social, s'ha fet palès el creixent dèficit democràtic de les institucions comunitàries. Òrgans executius i governamentals de la Unió Europea *de facto* han guanyat poder de decisió i han perfilat l'ideari macro-econòmic de la Troika, basat en la disminució gradual del dèficit públic via reducció de la despesa pública.

És en aquest context que les eleccions al Parlament Europeu del maig de 2014 es presenten com una oportunitat única pels i les joves per posar fi a l'Europa de l'austeritat, reclamar-ne un funcionament plenament democràtic i tornar a situar les polítiques econòmiques al servei de les persones.

Per tal d'aconseguir-ho, reclamem:

1.1. Un major control dels mercats financers

La globalització financera sense control ha suposat l'esclat d'una crisi financera de gravíssimes conseqüències per a la població mundial. L'incontrolat moviment de capitals a nivell mundial ha permès el creixement exponencial del volum de transaccions financeres a curt termini, que han afavorit l'especulació financera, provocant una gran inestabilitat en un sector clau per l'economia. La desregulació de les finances ha possibilitat la creació d'instruments financers només útils per a l'especulació i no per afavorir l'activitat productiva.

- Aconseguir uns mercats financers transparents i controlats mitjançant la regulació i supervisió per parts d'organismes competents.
- Restringir degudament els productes financers de caire especulatiu.
- Supervisar les pràctiques de la banca.
- Implementar una taxa sobre les transaccions financeres.
- L'aplicació de la taxa Tobin, taxa per reduir les fluctuacions a curt dels moviments de capital, tot gravant les transaccions bancàries i distribuir aquests diners a les necessitats socials del Nord, al desenvolupament real dels països del Sud i a posar fre al canvi climàtic.

1.2. Polítiques d'estímul per a la reactivació de l'economia real

En l'actual clima de recessió, les polítiques d'austeritat i reducció de la despesa pública s'han presentat com a única solució possible, al marge de consideracions ideològiques, per reduir el creixement del dèficit públic i al seu torn, del deute sobirà. Tanmateix, aquestes mesures han provocat la reducció de la demanda pública i de l'activitat econòmica, causant en última instància una menor recaptació d'ingressos via impostos i taxes per part dels Estats.

Davant la inoperància de les polítiques d'austeritat, tant per reduir el deute públic com per garantir els drets socials dels seus ciutadans i ciutadanes, demanem mesures de caire anti-cíclic, com les següents:

- Augmentar la inversió en educació i polítiques actives d'ocupació
- Desenvolupar una nova política industrial, enfocada en l'economia verda i social.
- Reivindicar un model d'Estat del Benestar que garanteixi els serveis públics i la redistribució necessària per garantir la igualtat de drets a tota la ciutadania europea.

1.3. Una harmonització fiscal i monetària progressiva

Malgrat el programa ideològic de la Troika, un punt d'inflexió clau en la crisi a l'Euro-zona, com va ser el programa de compra massiva de deute públic al mercat secundari l'any 2012 llançat per part del BCE (les anomenades Compres Monetàries Directes o OTM) o el debat entorn l'opció de solucions basades en la comunitarització del deute (per exemple, les propostes d'emissió d'Euro-Bons o la creació d'una Transfer Union), han posat de relleu la necessitat d'avançar progressivament cap a una unió fiscal més enllà de la unió monetària existent fins ara. Així, la possibilitat de comptar amb el BCE com a creditor d'última instància permetria evitar les fortes pujades de la prima de risc experimentades pels països del Sud d'Europa, que han deixat la solvència dels seus tresors públics a mans d'especuladors financers. A més a més, la implementació d'una Unió Fiscal permetria evitar pràctiques com ara la fuga de capitals a països amb una fiscalitat més favorable.

- La implementació d'una Unió Fiscal més enllà de la unió monetària actual.
- Comptar amb el BCE com a creditor d'última instància.

1.4. Una major cohesió social dins d'Europa

Les desigualtats entre les economies europees han de ser reduïdes per tal de garantir una economia europea estable i la igualtat entre la ciutadania europea. El topall de dèficit públic hauria de ser prou flexible com per adaptar-se al deute sobirà i a la capacitat de cada Estat membre per continuar finançant serveis socials centrals pel benestar de la ciutadania. De la mateixa manera, instruments clau com els fons de cohesió han de ser recuperats al servei d'aquest objectiu. En aquest sentit, cal destacar el paper cabdal que hauria de jugar l'Estratègia Europa 2020, garantint la integració adequada de la pobresa i de la inclusió social en el pressupost i els recursos financers de la UE, a través del 25% del pressupost de la política de cohesió destinat al Fons Social Europeu.

- Continuar finançant els serveis socials centrals per l'estat de benestar, independentment del topall del dèficit públic.
- Recuperar els fons de cohesió, amb especial èmfasi a l'Estratègia Europa 2020.

2. PARTICIPACIÓ I QUALITAT DEMOCRÀTICA: per una Europa justa i transparent

L'actual configuració del sistema democràtic a la Unió Europea és encara massa feble per vehicular la voluntat de la ciutadania en el govern i la presa de decisions. Per tal de garantir una plena participació i qualitat democràtica en un marc europeu és necessària l'exclusivitat en matèria legislativa al Parlament Europeu i la constitució d'un veritable govern europeu sotmès al

control del Parlament Europeu, ja que aquest òrgan és l'únic que és escollit per sufragi universal de la ciutadania.

Cal caminar cap a una construcció europea basada en la transparència en el funcionament de les seves institucions sota una lògica federal i democràtica i que permeti avançar cap a la universalització de drets i responsabilitats, a partir de sistemes de presa de decisions més justos i representatius que possibilitin un major equilibri i capacitat d'entesa a nivell global.

En la situació actual de crisi econòmica i social, és necessari que les polítiques que emanen del Parlament Europeu tendeixin a millorar els mecanismes de participació de la ciutadania en les polítiques públiques que afecten el dia a dia de les persones. La ciutadania ha de conèixer i saber com es prenen les decisions i quins agents hi participen, complint així els principis democràtics que haurien de ser intrínsecs en una institució com el Parlament Europeu.

Per tal d'aconseguir-ho, reclamem:

2.1. Dotar de major transparència la presa de decisions a la Unió Europea

La Comissió i el Parlament Europeu van engegar l'any 2011 un registre de transparència al qual empreses, grups de pressió i d'altres *lobbistes* es podien adherir voluntàriament. La no obligatorietat d'aquest sistema l'ha condemnat al seu fracàs. Les majors empreses d'Europa que influeixen en les decisions de la UE no en formen part, i les seves activitats i pràctiques de pressió, així com els seus clients, queden en secret. Segons l'Aliança contra el Lobby i la Transparència i la Regulació Ètica (ALTER-EU) quasi el 80% dels actors implicats en tasques de *lobby* representen interessos corporatius, i només el 3% a mitjanes i petites empreses. De la mateixa manera, el 73 % dels seus membres, suposadament 'independents', també es troben directament vinculats als interessos de les grans empreses. per tots aquests motius creiem que cal demanar al Parlament europeu un registre de *lobbies* més estricte i que no tingui un caràcter voluntari, sinó que sigui obligatori per a tots els agents.

- Implementar un registre de *lobbies* més estricte i de caràcter obligatori per a tots els agents.

2.2. Pel vot als 16 anys arreu de la UE

Avui dia, ens trobem amb sectors de la població que no tenen dret a vot, com és el cas de les persones d'entre 16 a 18 anys. Cal fomentar un debat social entorn a aquesta qüestió per tal de considerar l'ampliació de l'edat de vot, tal i com s'ha fet aquest darrer any a Catalunya, a través d'una resolució aprovada al ple monogràfic de joventut del Parlament, i amb el treball per incloure-ho a la futura llei electoral i a la proposició de llei de consultes no referendàries i de participació ciutadana.

És important que hi hagi polítiques adreçades a la població jove i, alhora, és igual de necessari que els i les joves intervinguin en la seva construcció.

El dret de vot és un element clau de la participació en els processos democràtics. En la majoria

dels països els i les joves menors de 18 anys paguen impostos quan aconseguen un treball i poden ser condemnats. Tanmateix, no se'ls permet votar en les eleccions. Europa ha de concedir a les persones joves els drets que s'ajusten a les seves obligacions. Si bé, en alguns països europeus com Àustria, l'edat de vot ja és als 16 anys i algunes regions d'Alemanya i Noruega també contemplen aquesta opció, el CNJC com a membre del YF seguirà encoratjant a aquest òrgan perquè segueixi fent pressió per tal de fer que aquesta mesura no sigui factible només en alguns països europeus sinó a tots ells.

- Fomentar el debat social adient per tal d'implementar el vot als 16 anys a tota la Unió Europea.

2.3. Suport a l'associacionisme i foment de la participació dels i les joves

Cal que la Unió Europea aposti per un major foment del treball en xarxa de les entitats juvenils, per tal de promoure la participació i l'associacionisme entre la gent jove i la millora de la situació d'aquesta població. Les polítiques europees que afecten el jovent no poden ser dissenyades sense la seva participació. Els i les joves haurien de tenir la possibilitat de participar en la preparació, realització i avaluació de les activitats i dels productes que ofereixen els centres i serveis d'informació orientats a la joventut, i haurien d'estar representats en els seus òrgans directius.

En aquesta línia, cal que el Fòrum Europeu de la Joventut (YFJ) segueixi participant de forma activa en l'elaboració i desenvolupament de polítiques europees que afecten al col·lectiu jove i que es segueixin desenvolupant programes que facilitin l'intercanvi i la mobilitat entre joves europeus de diferents associacions juvenils, per tal de seguir ampliant la xarxa de relacions a nivell europeu.

- Una aposta real del Parlament Europeu per tal de fomentar un treball en xarxa real i amb els recursos adequats entre les entitats juvenils.
- Garantir la participació dels i les joves en la construcció de les polítiques de joventut europees, assegurant la representació d'aquestes en els organismes pertinents.

2.4. Dret a decidir dels pobles

Si es vol avançar cap a una democràcia participativa real, cal que aquesta garanteixi una sobirania popular real, la qual inclogui el reconeixement del dret a decidir dels pobles.

El parlament català ha aprovat una resolució per a demanar la delegació de la competència de l'Estat a la Generalitat per a poder realitzar un referèndum d'autodeterminació. El Consell d'Europa considera el referèndum com el mecanisme més idoni i democràtic per a conèixer la voluntat de la ciutadania en qüestions d'aquesta naturalesa, per tant, demanem que es pronunciï afirmativament en aquest sentit. D'altra banda, també s'entén que si la democràcia és un dels seus valors essencials i fonamentals, el Parlament Europeu ha de donar suport a qualsevol poble, dins o fora de la UE, que es vulgui organitzar per tal de tirar endavant un procés de consulta. A més, cal que es treballi per tal de dur a terme consultes o referèndums

periòdicament al conjunt de la ciutadania europea.

- Els eurodiputats treballin perquè el Parlament Europeu doni suport al dret d'autodeterminació de qualsevol poble que vulgui dur a terme un procés de consulta.

2.5. Un marc que reguli sobre directives de qualitat democràtica

Cal un marc regulador de països, directives, etc., que estigui enfocat a una millora de la transparència en la presa de decisions dins del Parlament Europeu. Per això és important que el PE treballi perquè es creï un registre de *lobbies* que no sigui voluntari, tal i com ho és actualment; d'aquesta manera cada responsable d'un procés legislatiu europeu estaria obligat a publicar amb quines organitzacions o sectors empresarials, etc., s'ha reunit per treballar la proposta legislativa que vol presentar, evitant ocultar qualsevol informació que pugui ser útil per la resta de diputats/des que han d'avaluar o no el procediment legislatiu.

De la mateixa manera, també caldria seguir treballant en l'enfortiment de mecanismes que permetin el rendiment de comptes a la ciutadania, i que aquest no es limiti a cada 5 anys, sinó que a part de les eleccions al Parlament puguin haver-hi més espais durant les legislatures per fer una valoració i una explicació clara a la ciutadania, del que s'ha fet i del que queda per fer, augmentant així la transparència de les institucions europees.

- Millorar el sistema de rendiment de comptes creant espais d'avaluació durant les legislatures.

3. EMANCIPACIÓ: per una Europa que permeti als i les joves decidir les seves trajectòries vitals

Hem d'entendre el procés d'emancipació com a un procés ampli i dinàmic, en el qual intervenen molts factors. Si les polítiques anessin en la direcció correcta, els i les joves podrien emancipar-se amb garantia d'autonomia i en igualtat d'oportunitats. Les dades, però, mostren com en els darrers anys els i les joves endarrereixen cada cop més l'emancipació de les seves llars familiars i que, a més, aquest procés no té lloc amb les mateixes condicions de partida per a totes les persones joves.

Necessitem unes polítiques d'emancipació juvenil potents, ambicioses, de caràcter transversal i que vetllin perquè els i les joves europeus puguin portar a terme els seus projectes de vida. És imprescindible un compromís clar i inequívoc per part de les institucions europees amb unes polítiques públiques que tinguin com a objectiu la transformació de la realitat quotidiana de la joventut europea. En aquest sentit, esdevé necessària l'existència de mecanismes legals, instruments d'execució i els recursos adequats per tal de dur a terme aquestes polítiques amb plenes garanties i des de la centralitat de l'agenda política europea. Les polítiques de joventut, les polítiques destinades a l'emancipació dels i les joves han de ser una prioritat del Parlament Europeu.

Les polítiques de joventut europees han de considerar la joventut no només com el futur d'Europa, sinó també com el present, com a ciutadans i ciutadanes amb plenes capacitats i amb

els mateixos drets, al marge dels seus orígens culturals, ètnics, geogràfics o econòmics. Els i les joves han de poder gaudir plenament dels drets de ciutadania, i han de poder participar en les decisions polítiques i en els processos de decisió.

Per tal d'aconseguir-ho, reclamem:

3.1. Eradicar l'exili forçós dels i les joves

Les dificultats d'emancipació juvenil mostren un panorama alarmant i cada vegada més i més joves, sobretot dels països del sud d'Europa, fan les maletes i se'n van a buscar millors oportunitats a altres terres. Es pot afirmar que s'està sacrificant i hipotecant a la generació més ben preparada de la història, la qual cosa resulta una paradoxa. Que joves estudiants puguin fer part de la seva formació a l'estranger i que fins i tot marxin un temps a treballar a fora podria ser positiu, però sempre que aquesta fos una elecció lliure, i no pas una fugida obligada del país d'origen per manca d'oportunitats i per un elevat atur juvenil, com és el cas de la majoria de joves que avui estan marxant. Per tots aquests motius demanem que:

- Les polítiques laborals i les polítiques de joventut europees fomentin alhora l'accés, la generació i la qualitat en el treball, eliminant així les situacions d'atur i precarietat.
- Garantir que existeixi coordinació entre l'àmbit formatiu i el mercat de treball per tal de millorar les transicions de l'escola al treball.
- Iniciar immediatament un conjunt de mesures per a aturar l'exili econòmic a què ja s'han vist forçats més de cinquanta mil joves catalans, a més de facilitar-ne el retorn.
- S'avanci en l'harmonització dels serveis públics d'ocupació.

3.2. Promoció de la mobilitat de les persones joves a la UE

Cal promoure i facilitar la mobilitat de les persones joves a la Unió Europea, sobretot pel que fa a l'àmbit del treball internacional de la joventut, garantint uns procediments que facilitin l'obtenció de visats. La mobilitat és un dret inscrit a la Declaració dels Drets Humans i cal que es prenguin les mesures necessàries per garantir que totes les persones estan en igualtat de condicions en l'ús d'aquest dret. D'altra banda, la UE ha d'estar oberta als i a les joves que venen de països de fora de la UE, evitant els procediments massa burocratitzats i les despeses d'obtenció de visats, carnets de residència i altres documents similars, per així no establir diferències en funció de l'origen de les persones, tal i com avui està succeint.

3.2.1. Programa Erasmus+

S'ha posat en marxa el nou programa Erasmus+ per el període 2014-2020. Es tracta del nou programa de la Unió Europea per a l'educació, la formació, la joventut i l'esport i que ha de permetre que 5 milions de persones participin d'activitats de mobilitat europea. Aquest programa té com a objectiu crear més oportunitats per l'educació formal, informal i no formal i fomentar la participació sobretot del col·lectiu jove. Un dels aspectes clau del programa és la mobilitat, entenent aquesta com a la mobilitat escollida i no forçada, amb l'objectiu que els participants al programa coneguin noves cultures i es donin situacions d'interculturalitat i

enriquiment mutu, amb l'objectiu final de facilitar competències que ajudin en la transició del món educatiu al món professional.

- El programa Erasmus+ garanteixi les accions de cooperació en matèria d'educació superior a la Unió Europea, que encara no han estat determinades.
- Que el programa garanteixi la protecció del nivell d'endeutament dels i les joves que hi accedeixen i cal fer-ne un bon seguiment i, sobretot, vetllar per tal que no s'eliminin altres beques o ajudes similars destinades a aquest col·lectiu.

3.2.2. Proposta en contra de la pèrdua de la targeta sanitària al marxar fora del país

Actualment la sanitat espanyola, i també la catalana, és una prestació no contributiva que es finança a través dels impostos, a diferència de les prestacions d'atur i pensions que es concedeixen d'acord amb la seva contribució a la seguretat social, i no en funció de la necessitat de la ciutadania. Tanmateix, aquest marc ha canviat amb les últimes modificacions del Sistema Nacional de Salut que ha realitzat el govern espanyol actual. Aquesta reforma, compta amb quatre supòsits pels quals el ciutadà es considera titular o beneficiari de la sanitat pública: ser treballador per compte pròpia o tenir un contracte laboral, ostentar la condició de pensionista, ser preceptor d'una prestació de la Seguretat Social o haver esgotat el subsidi d'atur i figurar com a inscrit com a demandant de feina. També s'afegeix tenir nacionalitat espanyola o residir en territori espanyol, ser nacionals d'algun estat membre de la Unió Europea, de l'Espai Econòmic Europeu o de Suïssa, i estar inscrits en el Registre Central d'Europeus. Per tant, qualsevol persona que hagi marxat a l'estranger per més de 90 dies i no tingui un contracte laboral o hagi esgotat la prestació per desocupació es quedarà sense cobertura sanitària al tornar a l'estat espanyol.

Creiem que aquesta mesura afecta de ple, de nou, a la mobilitat i a la garantia de drets bàsics dels i les joves en terreny europeu, el dret a la cobertura sanitària ha de ser per a tothom i a qualsevol lloc, no pot anar lligat a un contracte de treball, o dependre de si durant un temps determinat es deixa de viure en el país d'origen. Aquesta és una mesura més de retallada de drets bàsics, i des del Parlament Europeu s'ha de poder incidir en aquesta mesura, no pot dependre de cada estat el fet que els ciutadans i ciutadanes pugin tenir o no dret a ser ateses per personal sanitari de manera gratuïta.

- Reclamar el dret del conjunt de la ciutadania a ser atesa pel personal sanitari de forma gratuïta.

3.3. Polítiques europees d'educació formal

El dràstic increment de les taxes universitàries i de formació professional en estats com l'espanyol suposa l'exclusió d'una gran quantitat de joves estudiants de les universitats, sobretot d'aquells amb un menor poder adquisitiu, i en altres casos, l'endeutament de les famílies. Si creiem en la igualtat d'oportunitats entre la joventut europea i en el dret a l'accés a una educació pública i de qualitat per a tothom, es fan necessàries mesures i polítiques europees que obliguin als governs dels estats membres a unes taxes assequibles i coherents amb el nivell

de vida de cada estat. Si creiem que una formació adequada i de qualitat és la clau a l'hora de millorar l'ocupabilitat, no podem deixar que la igualtat en l'accés a la formació entre la joventut europea pateixi aquest retrocés. Des del CNJC apostem perquè des de la UE es despleguin polítiques que garanteixin una educació pública i de qualitat de caràcter universal per a tota la ciutadania. El dret a l'educació s'ha de garantir a tothom.

L'inici de la segona dècada del procés de Bolonya ha de servir per avaluar i continuar el procés amb l'objectiu d'aconseguir millors resultats. Tanmateix, si l'avaluació mostra que la mobilitat social no ha incrementat, que la igualtat d'oportunitats està en perill i que les implementacions del procés de Bolonya que n'han fet els diferents estats no serveixen ni als mercats ni als propis estudiants, caldrà qüestionar no només les polítiques dels estats sinó que caldrà reconsiderar el procés en ell mateix. L'avaluació haurà d'examinar quins elements del procés han tingut resultats indesitjables. Serà necessari que els següents passos en la implementació del procés de Bolonya siguin més dialogats i consensuats entre els agents implicats.

L'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) és el marc educatiu europeu i de qualitat creat a partir de la Declaració de Bolonya amb la finalitat de fomentar el creixement econòmic d'Europa, la seva competitivitat internacional i la seva cohesió social a través de l'educació i la formació de la ciutadania al llarg de la seva vida i mobilitat. Tots els estats de l'EEES han adoptat l'anomenat model "3+2" (*batxelor* de 3 anys, màster de 2 anys), excepte Xipre, Turquia, Eslovènia i Espanya, que són els únics quatre estats del continent on s'imparteixen primers cicles universitaris de quatre anys de durada (4 de grau + 1 de màster). Per una veritable homologació i equiparació del marc educatiu europeu és necessari que el model de l'estat espanyol s'adeqüi al model adoptat per la majoria dels estats europeus de l'EEES pel que fa a l'estructura de cursos i cicles universitaris.

- El desplegament de polítiques que garanteixin una educació pública i de qualitat de caràcter universal per a tota la ciutadania. El dret a l'educació s'ha de garantir a tothom.
- Avaluar el procés de Bolonya i detectar aquells elements que han tingut resultats indesitjats (disminució de la igualtat d'oportunitats, implementacions del procés al servei dels mercats, etc.) i, si cal caldrà reconsiderar el procés en ell mateix.
- Adequar el model 4+1 de l'estat espanyol al 3+2 pel que fa a l'estructura dels cursos i cicles universitaris.

3.4. Polítiques europees dirigides a l'educació No Formal

Cal un major reconeixement de l'educació no formal des de les institucions europees. L'educació no formal és un procés d'educació organitzada que es porta a terme fora dels entorns d'aprenentatge tradicionals (institucions escolars, universitats o centres de formació professional). L'any 2012 el Fòrum Europeu de Joventut va encarregar un estudi sobre l'impacte de l'educació no formal en l'ocupabilitat dels i les joves. Les conclusions de l'estudi posen en valor el paper de les organitzacions juvenils i la seva contribució al desenvolupament de les competències dels i les joves.

- Cal treballar per un major reconeixement de l'educació no formal, així com agilitzar el procés d'obtenció de visats.

- Els diplomes i crèdits de l'educació formal i no formal han de poder ésser reconeguts per totes les institucions educatives de la Unió Europea.
- L'Àrea d'educació europea ha d'estar oberta als estudiants de tercers països, sota les mateixes condicions que els estudiants europeus.

3.5. Ampliació pressupostària de la Garantia Juvenil i obligatorietat en el seu desplegament per part dels estats

Demanam al Parlament Europeu una ampliació pressupostària de la Garantia Juvenil i, a més a més, li reclamem que exigeixi a l'Estat Espanyol l'aplicació de la Garantia Juvenil en el termes indicats inicialment per la Unió Europea i no l'actual aplicació que en fa el Govern Espanyol i, per tant, que n'exerceixi un control sobre la seva implementació.

Les recomanacions de la Comissió Europea estan basades en els següents punts:

- Adopció d'enfocaments basats en l'associació
- Intervenció i activació en poc temps
- Ús dels fons estructurals de la UE
- Avaluació i millora contínua dels sistemes
- Implementació dels sistemes de la Garantia Juvenil

Per tant, des del CNJC demanam:

- Un model propi català de garantia juvenil i que es desplegui amb programes realment innovadors i no amb aquells que ja s'estaven portant a terme.
- Una ampliació pressupostària de la Garantia Juvenil.
- Creiem que s'ha d'exigir a l'Estat Espanyol l'aplicació de la Garantia Juvenil en el termes indicats inicialment per la Unió Europea.

3.6. Promoció de l'autoocupació juvenil i suport al cooperativisme

Des de la UE calen mesures que promoguin la millora de l'assessorament i l'orientació laboral que permetin explotar els projectes professionals i els interessos de les persones joves. La UE ha de fomentar xarxes de creació d'empreses, amb una metodologia de treball i uns mecanismes de medició comuns, que permetin la transferència de coneixement i bones pràctiques entre les entitats i l'avaluació objectiva i transparent de les actuacions, promovent la millora continuada. S'han de potenciar nous models d'emprenedoria que promoguin el manteniment de l'activitat d'empreses viables existents i dels seus treballadors/es enfront del seu tancament. Per tot això cal que des de la UE s'estableixin marcs legals favorables a aquests models.

La UE ha de fomentar el model empresarial cooperatiu, basat en l'emprenedoria col·lectiva i en principis democràtics i participatius, i generador d'ocupació estable i activitat econòmica. En aquest sentit, cal promoure el suport i la sensibilització entorn el model cooperatiu i la seva consolidació més enllà d'una fórmula per sortir de la crisi, generant programes de formació específics i simplificant els tràmits administratius. L'economia social dona feina a més de 14 milions de persones a la UE, el 6,5% del total d'ocupació (dades de l'informe sobre "La

Economía Social en la Unión Europea”, elaborat pel CIRIEC Internacional per encàrrec del CESE). La innovació organitzativa i social de les empreses de l'economia social es troba entre les principals raons de la seva major resistència a la destrucció de llocs de treball i la inseguretat laboral.

- Promoure la millora de l'assessorament i l'orientació laboral per tal que permetin explotar els projectes professionals i els interessos de les persones joves.
- Fomentar xarxes de creació d'empreses, amb una metodologia de treball i uns mecanismes de mediació comuns.
- Potenciar nous models d'emprenedoria que promoguin el manteniment de l'activitat d'empreses viables existents i dels seus treballadors/es.
- Promoure el suport i la sensibilització entorn el model cooperatiu i la seva consolidació.
- Generar programes de formació específics sobre el model cooperatiu
- Simplificació dels tràmits administratius per a crear una cooperativa.

3.7. Pel dret a l'habitatge digne

La necessitat de disposar d'un habitatge digne i adequat és un dret reconegut internacionalment a la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948 (article 25) i en el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals (article 11). Per tant, considerem que les institucions europees públiques han de prendre les mesures necessàries per tal de fer efectiu l'accés a un habitatge digne, especialment per a les persones amb majors dificultats, com aquelles que tenen rendes mínimes, o el col·lectiu jove, un dels més perjudicats tant conjunturalment per la situació de crisi, com estructuralment per la precarietat i dificultat a l'hora de l'emancipació domiciliar.

Calen polítiques públiques a nivell europeu que siguin integrals i transformadores, que afavoreixin l'accés a un habitatge en condicions dignes, assegurant que les vies d'accés estan realment a l'abast del col·lectiu jove i posant tots els mecanismes necessaris per garantir-les. En aquest sentit, cal superar el model de tinença de l'habitatge basat en la propietat i fomentar tant el lloguer com altres models residencials emergents, com pot ser la cessió d'ús.

- Que els estats membres signin la Carta Social Europea, una de les principals eines que existeixen a l'hora que els estats facin efectius els drets socials com el dret a un habitatge digne.
- Que es garanteixi la universalitat de la prestació social d'ajut al lloguer per a persones joves i que es promogui que els estats membres destinin partides pressupostàries per als ajuts al lloguer d'habitatge, de tipus progressiu, destinats als i les joves.
- L'augment la oferta d'habitatge de protecció oficial pel col·lectiu jove, i que s'estableixin mesures per tal que els pisos buits propietat de les entitats financeres, procedents de promocions no venudes o de procediments hipotecaris, entrin en el mercat de lloguer, transformant l'estoc d'habitatge en habitatge protegit.
- Exigim la implantació de la dació en pagament en cadascun dels estats membres i una reforma de la legislació hipotecària que garanteixi el dret a l'habitatge, com a element fonamental d'una vida digna.

3.8. Per una renda bàsica incondicional europea

Apostem per oferir als ciutadans i a les ciutadanes de la UE el dret incondicional com a individus de tenir les seves necessitats materials cobertes per assegurar una vida digna tal i com es defineix als tractats de la UE.

Diverses xarxes estan compromesos amb la renda bàsica incondicional, les organitzacions europees de la societat civil han decidit que volen accelerar l'assoliment d'una Europa social. És per aquest motiu que s'ha iniciat una iniciativa legislativa popular europea en aquest sentit. Una renda bàsica incondicional és, entre altres mesures de política necessàries, un pas molt important en aquesta direcció. La implementació de la renda bàsica incondicional seria un pas endavant per a facilitar l'emancipació juvenil.

- Instem als eurodiputats a treballar per tal que curt termini la UE implementi iniciatives com "estudis pilot" i l'examen de diferents models de Renda Bàsica [Resolució del PE 2010/2039 (INI)].

3.9. Per una xarxa europea de consells locals

Des del CNJC fa anys que es vetlla i es treballa per enfortir i fer créixer el nombre de consells locals de joventut de Catalunya, ja que són les plataformes interassociatives juvenils de nivell local, i per tant, són les que garanteixen que als municipis hi hagi un agent encarregat d'exercir d'altaveu dels i de les joves davant l'Administració pública, de fer un seguiment de les polítiques de joventut que s'executen al municipi i generar un cert posicionament. Alhora, els consells són els principals promotors de la participació i l'associacionisme en la vida política, social i cultural del territori. En definitiva, són una associació d'associacions que exerceix de xarxa de suport, unificant les veus de les diferents entitats que la conformen.

Per tant, creiem que és bàsic que des d'Europa es treballi per a consolidar aquest model de participació per la resta de països del continent, així mateix, i per tal que això passi, cal enfortir la xarxa de relacions entre aquestes plataformes, de manera que es puguin realitzar més intercanvis entre les diferents localitats i que, en un futur no llunyà, pugui existir una xarxa de coordinació a nivell europeu, dins o en coordinació amb el European Youth Forum, que treballi per l'enfortiment d'aquests.

- Consolidar el model de consells locals de joventut, com a model de participació arreu d'Europa.
- Enfortir la xarxa de relacions entre els consells de joventut locals a europa amb l'objectiu de poder realitzar intercanvis.
- Treballar per a la creació d'una xarxa de coordinació a nivell europeu del consells locals de joventut.

4. CIUTADANIA I DRETS CIVILS: Per la no discriminació i la igualtat de drets i oportunitats a Europa

La manca d'un projecte social europeu sòlid basat en la cohesió social, la no discriminació i la igualtat d'oportunitats té un impacte major i més directe en aquells col·lectius més vulnerables, minoritzats i que acumulen més eixos de desigualtats. D'aquesta manera, els drets de les persones immigrades, les dones, els col·lectius LGTB o les persones gitanes, pateixen una contínua vulneració, amb diversos perjudicis, sobretot pel que fa als principis d'igualtat, llibertat, ciutadania i, fins i tot, dignitat, reconeguts tots ells per la Carta Fonamental dels Drets de la Unió Europea.

A continuació, exposem algunes de les demandes que des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya considerem bàsiques i imprescindibles per a avançar cap a una Unió Europea veritablement justa, igualitària i que garanteixi una plena ciutadania per a tots i totes les persones que hi viuen.

Per tant, des del CNJC proposem:

4.1. Polítiques migratòries comunes

Les greus i lamentables morts a Lampedusa o Ceuta són un exemple clar que evidencia que cal desenvolupar unes polítiques migratòries comunes basades en els Drets Humans i la cooperació en el marc europeu. A més a més, cada cop els desastres empitjoren, no s'aturen les morts i el Parlament Europeu no se'n pot desentendre. Fa temps que des de diversos fronts socials i polítics es demana un canvi de polítiques, un gir radical en l'estratègia europea per gestionar els moviments de persones. Cal un marc europeu d'immigració, asil i refugi, que consideri les persones que el demanen com a tals, i no com a delinqüents.

La Directiva europea del Retorn de les persones migrades, coneguda com la Directiva de la Vergonya, amenaça d'empitjorar considerablement les condicions de vida de les persones migrades i no afavoreix la seva integració. Aquesta normativa representa una seriosa amenaça pels drets humans, la qual contempla la detenció mitjançant una ordre administrativa, la retenció fins a 18 mesos, la no readmissió durant 5 anys, així com la detenció de menors no acompanyats.

Aquesta directiva equipara a les persones que s'han vist obligades a emprendre un projecte migratori cap a Europa a individus il·legals de "segona classe". Retalla els drets de les persones migrades considerant-les inferiors respecte els i les ciutadanes europees. És igualment inacceptable que l'ordre d'expulsió previst impedeixi que una persona pugui retornar a la UE durant els següents cinc anys; període prolongable si la persona és considerada una amenaça seriosa per la seguretat i l'ordre públic.

Per tot això, considerem que no es pot deixar la solució només en mans dels Estats membres. D'altra banda, creiem també que les fronteres internes de la UE haurien d'estar realment obertes, per facilitar que la gent que ha hagut de marxar no sigui expulsada dels països de destí.

- La modificació de la Directiva del retorn de persones migrades
- La creació una política d'immigració de forma compartida amb tots els estats membres de la UE.

4.2. Supressió dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE)

Com és sabut, la declaració Universal de Drets Humans reconeix el dret de tota persona a circular lliurement, a sortir i tornar al seu país i, en cas de persecució, sol·licitar asil i gaudir d'ell en qualsevol país. Lluny d'aquesta premissa, vivim en l'Europa de la Directiva europea del Retorn (2008), més coneguda pels moviments pels drets humans com la Directiva de la Vergonya, de les tanques i reixats al sud d'Europa i dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE), més coneguts com a Presons Racistes, on la privació de llibertat a persones que sense la documentació reglada, és a dir, una falta administrativa, està a l'ordre del dia.

En relació als CIE diverses entitats han denunciat les contínues detencions arbitràries i racistes, així com una total impunitat a les pràctiques abusives i indignes viscudes, on ha regnat una gran opacitat i la manca de garanties mínimes d'atenció jurídica i d'accés dels mitjans de comunicació o d'associacions pels drets humans.

Malauradament, van ser les morts de diverses persones privades de llibertat als CIE les quals van servir de detonant i de denúncia pública de tan flagrant vulneració dels drets humans fonamentals.

- Exigim el tancament dels Centres d'Internament per Estrangers, i la consideració de mesures alternatives a la detenció i privació de llibertat de persones estrangeres per no "tenir papers", d'acord amb el dret internacional i els drets humans.
- Vetllar per una veritable aplicació de les directives europees per a la no discriminació, tenint com a prioritat acabar amb el maltractament envers les persones immigrades.

4.3. Dret al sufragi actiu i passiu per la plena ciutadania

Com s'ha vist, les persones immigrades han estat tractades amb un doble raser que les exclou dels mateixos drets de ciutadania que la resta, tenint això la seva repercussió en tots els àmbits vitals, tan bàsics com pot ser l'accés a la sanitat o el dret al sufragi actiu i passiu.

Mentre els drets de ciutadania vagin connectats als de nacionalitat, no podrem parlar d'una participació real de totes les persones que viuen en un territori sobre tot allò que aquesta participació hauria d'implicar. No té sentit seguir proclamant la necessitat de la implicació política i social de la ciutadania, ni la lluita contra la desafecció política, mentre no es vinculi el dret a sufragi actiu i passiu a la residència i no a la nacionalitat.

- El Parlament treballi perquè els governs europeus acabin amb la discriminació i la manca d'igualtat de drets de sufragi actiu i passiu per raó d'origen.

4.4. Per un Parlament Europeu sense diputats/des de partits feixistes

El CNJC, en la seva lluita contra el racisme i el feixisme, es suma a la petició de diferents assemblees i moviments internacionals, per tal de fomentar l'oposició a les candidatures feixistes a les eleccions europees i per l'impuls i enfortiment de moviments amplis contra l'extrema dreta a cada territori. Davant els delictes d'odi, no podem permetre cap política racista ni discriminatòria. El Parlament Europeu no ha de permetre la implementació de cap política feixista i, sobretot, ha de garantir que els partits europeus que en formen part comparteixen els Drets Humans, de manera qualsevol partit que no els respecti o compleixi hauria de ser expulsat d'aquesta institució.

A més a més, avui en dia, i amb un creixement exponencial en els darrers anys, ens trobem amb l'amenaça de l'extrema dreta a tot Europa, amb casos de partits com l'Alba Daurada a Grècia, un partit feixista i xenòfob emmascarat com a demòcrata. Considerem aquests partits una greu amenaça i ens preocupa l'actual situació, en què el FN de Le Pen i Geert Wilders ja han pactat una candidatura per anar a les eleccions europees del 25 de maig i podria ser una de les forces més votades. Cal enfortir l'oposició unitària al racisme i la xenofòbia i a l'extrema dreta, tant en els comicis electorals com en el dia a dia.

- El Parlament Europeu condemni les conductes o declaracions feixistes, racistes o xenòfobes. Si algun europarlamentari és partícip d'aquestes conductes i actituds hauria de ser inhabilitat i deixar el càrrec que ocupa.
- Demanem que les candidatures, per tal de combatre aquests discursos, no comparteixin grup amb les de caire feixista o que violen els drets humans i emprenguin acords per tal d'aïllar aquests grups.

4.5. Contra la LGTBfòbia i per la igualtat de drets

L'assetjament LGTBfòbic, té un marcat impacte en l'educació i el treball, tant a través d'amenaçes i intimidació, com per assetjament i atacs físics envers les persones LGTB. Aquestes situacions afecten greument a la confiança en elles mateixes, disminuint la pròpia seguretat i, en últim terme, la igualtat d'oportunitats per desenvolupar el seu propi projecte vital.

Una de les conseqüències d'aquest assetjament en el procés educatiu és una menor assistència a classe, una menor participació i un major aïllament. Això afecta també a l'hora de la recerca de feina, quan les situacions de discriminació i assetjament han condicionat la confiança i autoestima de les persones LGTB. A més a més, en aquesta transició del món educatiu al laboral, tampoc existeixen garanties d'entrada a un espai de seguretat pel col·lectiu. Les pròpies entrevistes de treball sovint són una prova difícil per les persones LGTB, tant per l'estat de la pròpia confiança com per la pressió del sistema normatiu de gènere en aquest àmbit. Molts dels projectes vitals de les persones LGTB no poden ser realitzats per motius de discriminació i assetjament per la seva opció i/o identitat sexual.

- Intensificar la tasca per la implementació de polítiques per fer efectiva la no discriminació i la difusió de normes bàsiques contra la LGTBfòbia, perseguint alhora els

- delictes d'odi vinculats a la identitat i/o a l'opció sexual.
- Demanem al Parlament Europeu que insti els països membres a reconèixer les parelles homosexuals els mateixos drets de les heterosexuals, i fer efectiva l'equiparació de matrimonis heterosexuals amb aquells entre persones del mateix sexe.

4.6. Pel dret a l'avortament lliure i gratuït

El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya rebutja la reforma de la llei de l'avortament que pretén aprovar el govern espanyol. Des del CNJC considerem aquesta proposta un clar atac al dret a decidir sobre el propi cos de les dones, així com un greu retrocés social, convertint l'Estat espanyol en un dels més restrictius de tota Europa en la matèria.

Així, considerem que la defensa del dret al propi cos i a la salut sexual i reproductiva ha d'anar més enllà de les reformes ideològiques de cada Estat i ha de comptar, per tant, amb garanties més àmplies. A més a més, des del CNJC denunciem que diverses legislacions de països europeus, com és el cas de la proposta de reforma legislativa espanyola, no reconeixen les dones com a subjectes de drets i no garanteixen la justícia social i l'equitat. Més enllà de la degradació de drets fonamentals de ciutadania, en l'àmbit de la salut reproductiva, creiem que legislacions retrògrades i restrictives com la proposta espanyola, promouen un clar increment d'avortaments il·legals, amb el risc que això suposa, i criminalitzant sobretot les dones amb menys recursos i amb més dificultats per accedir a clíniques privades.

- Actuem davant les degradacions dels drets de les dones i del dret a la salut reproductiva instant els diferents governs europeus a despenalitzar les interrupcions voluntàries de l'embaràs i implementant polítiques d'accés a l'avortament lliure i gratuït.
- Demanem que es garanteixin els drets de les persones que optin per la desobediència civil d'aquestes lleis.